

תת"ע (עכו) 10836-02-23 - פלאח ג'נט נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 10836-02-23 מדינת ישראל נ' ג'נט
תיק חיצוני: 90520690992

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

המבקשתת
נגד פלאח ג'נט

המשיבה מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 08.01.2024 (להלן: "**פסק הדין**");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 16.12.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) (2003) 793 (להלן: "**עניין איטליא**"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 קובעת "חזקת מסירה" לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף, בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 **מדינת ישראל נ' מוטי אונגר** (ניתן ביום 09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו).

מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקשת עוד ביום 09.01.2024 והיא סירבה לקבל את דבר הדואר אשר נשלח לידיה, כאשר מנגד לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה.

למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.

תחילה אציין כי המבקשת לא הצביעה על כל עילה להיעדרותה מהדין בו נשפטה בהעדרה וכל שטענה היה כי אחרת נהגה ברכב במועד ביצוע העבירה. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי קיימים שני זימונים אשר נשלחו למבקשת בשני מועדים שונים, זימון לישיבה מיום 29.10.2023 חזר בציון "לידי הנמען הרשום", זימון לישיבה ביום 08.01.2024 בו נשפטה המבקשת בהעדר, חזר בציון "העתיק את מגוריו למען לא ידוע/עזב"; עסקינן בשני אישורי מסירה המעידים על המצאה כדין כאשר המבקשת לא הצביע, ולו ברמז, על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנה להתייצב לדיון.

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקשת אמנם טענה כי אישה אחרת נהגה ברכבה במועד ביצוע העבירה ואף צירף תצהיר מטעמה, אולם לא נהיר כיצד המבקשת והמצהירה זכרו לפני יותר משלוש שנים - ביום 19.02.2024 בשעה 07:36 נהגה המצהירה ברכב בצומת כביש 89 לאיזור תעשייה ממעיליא מזרח; לעניין אי קבלת תצהיר

של אחר כמי שנהג ברכב כעילה לאי הארכת מועד להישפט, אשר כוחם יפה גם בענייננו, ראה עפ"ת 66594-03-24 **דילן נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כך:

"באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם".

(ההדגשה אינה במקור, ג.נ.-ע.).

כן ראה רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (ניתן ביום 25.03.2018) שם נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקשת כאמור, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חושש לעיוות דין.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשפ"ה, 23 דצמבר 2024,
בהעדר הצדדים.